

[Hans Rasmussen.]

en obligatorisk sygelønsordning. Jeg er her i stand til at takke den højtærede socialminister for det lovforslag, der nu foreligger om en sygeforsikring, og vi venter et initiativ også om forhøjelse af understøttelserne, da vi er helt klar over, at de er ude af trit med de priser, vi nu engang skal betale for at leve i samfundet. Samtidig erklærer vi os også yderst tilfredse med, at den højtærede arbejds- og boligminister og regeringen afviser at blande sig i spørgsmål om arbejdernes tryghed og ordnede forhold i virksomhederne, da det er en sag, som samtlige organiserede arbejdere selv tager sig af. Jeg tror, jeg kan tage de kommunistiske arbejdere under armen og sige, at det er noget, vi selvfølgelig ordner gennem vore organisationer.

At løsningen af disse problemer hænger nøje sammen med septemberforligets revision er vi inden for Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund klar over, og vi lægger ikke skjul på, at kan vi ikke inden for de nærmeste uger finde frem til en rimelig løsning, vil septemberforliget simpelt hen blive opsagt, og Landsorganisationen vil tage de skridt, som bliver fornødne. I stedet for denne sygelige trang til at intervenere i arbejdsmarkedets forhold burde man hellere lade arbejdsmarkedets organisationer bringe de forskellige problemer til løsning. I hvert fald tjener det ikke dansk arbejderbevægelses interesser, at man ligefrem inviterer statsmagten ind på disse områder, for så kunne det måske blive lidt vanskeligt, hvis vi en skønne dag står over for en forviklet overenskomstsituation, hvor Landsorganisationen og dansk fagbevægelse har deres specielle synspunkter at forfægte.

Derfor er det altid godt — det synes jeg den ærede ordfører for det kommunistiske parti skulle tage under overvejelse — at vi bringer vore handlinger på dette ømtålige område i overensstemmelse med de fremgangsmåder, som vi i fagbevægelsen ønsker principielt bevaret, og ikke ud fra en tilfældig strejke vil bane nye veje, som kun vil medføre det eneste sikre resultat, at det bliver til skade for de danske lønarbejdere.

Jeg skal hermed slutte og i øvrigt kun sige, at vi selvfølgelig ikke er i stand til at modtage det kommunistiske dagsordensforslag, men simpelt hen vil afvise det, og

at spørgsmål på arbejdsmarkedet nok skal blive klaret af organisationerne uden den ærede ordfører for forslagsstillernes og hans partis hjælp.

Aksel Larsen: Jeg tror ikke, det er gavnligt, hvis man i debatten om de spørgsmål, der behandles her i tinget nu, skruer sig op og anvender sådanne toner, som der er anvendt i opråbet, eller hvad man nu skal kalde det, fra Landsorganisationen De samvirkende Fagforbunds forretningsudvalg, da Henzearbejderne den 17. oktober havde forkastet forligstilbuddet. Jeg tror ikke, det gavner, men jeg tror heller ikke, det gavner noget, at man pukker alt for meget på, hvad der står i love, forordninger og aftaler, og på, hvordan der har været stemt om en overenskomst. Jeg tror ikke, at nok så mange henvisninger dertil kan bevirke, at man helt undgår strejker i dette land eller undgår strejker, der kommer i gang i strid med givne overenskomster, i strid med love og forordninger, de såkaldt ulovlige strejker.

Jeg er ikke af den opfattelse, at man bør stræbe efter ulovlige strejker. Jeg er af den opfattelse, at i det omfang faglige spørgsmål — det være sig lønspørgsmål, beskæftigelsesproblemer, overenskomstsproblemer, ansættelses- og afskedigelsesproblemer — kan klares uden strejke, vil det være det fordelagtigste. Men på den anden side er det nu engang sådan, at livet ikke altid går efter streger, man har trukket efter en lineal, og ikke altid reguleres ved hjælp af en passer. Der kan komme situationer, hvor man griber til det, der i forfatningsspørgsmål kaldes for fortvivlelsens selvhjælp. Det ved alle, og det ved navnlig alle fagforeningsfolk, og jeg går ud fra, at uanset hvor meget eller hvor lidt Henzearbejderne har vidst om de sager, der har været mod firmaet Brdr. Henze, har der været en sådan situation ude på arbejdspladsen, at arbejderne har følt, at der ikke var andet at gøre end at reagere med en strejke. Jeg tror ganske vist, at det er almindelige faktorer, der har virket med til, at en sådan strejke er blevet udløst, men jeg tror også, at man i allerhøjeste grad skal regne med den meget udbredte og dybtgående utilfredshed blandt arbejderne med septemberforliget, og navnlig med septemberforligets